

בע"ה יז' בטבת תשע"א

24.12.2010

גליון מס'. 2632

פרשת שמות

לא ארחף בחלל
משולחת כל רסן
פן יבלע ענן
את הפז הדקיק שבלבי
שמפריד בין טוב לרע.
אין לי קיום
בלי הברקים והקולות
ששמעתי בסיני.

(זלדה).

שעור פרשת השבוע: עפר שלומי

ימי החול		שבת	
5.47	זמן תפילין / טלית	16.23	הדלקת נרות
9.11	סוף זמן ק"ש	16.30	מנחה א' 14.00 ב' 16.30
16.44←16.47	שקיעה		ערבית
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.35	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.06	צאת הכוכבים	16.15, 13.30, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	16.45	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.21	צאת השבת

שבת
שלום

אחות תורנית השבת – חגית קאופמן

” וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי ה' מִזָּה בִּידְךָ וַיֹּאמֶר מִטָּה ”

נושאים רבים עליהם ניתן לכתוב דבר תורה בפרשתינו: לידת משה, משה הילד-הנער-האיש, בת פרעה, תהליך גאולת עם ישראל שמתחיל לנבוט בפרשה, הסנה שאיננו אוכל ועוד ועוד.
מכל הנושאים בחרתי להתמקד בקוצה של מילה אחת או שתי מילים, תלוי בכתוב או בקרי.

במהלך הדיון בין הקב"ה למשה אודות התפקיד המוטל על משה, חוזר משה על החשש שהעם לא יאמין לו. הקב"ה מצייד את משה בשלושה אותות. האות הראשון שייך למטה שמחזיק משה בידו. הקב"ה פונה אל משה בשאלה: "מזה (מה זה קרי) בידך" (ד, ב).

מדוע בכתוב שתי המילים מחוברות למילה אחת? שאלה קטנה, שלכאורה אין בה ענין פרשני, ובכל זאת רבו עליה הפירושים. נביא שלושה מהם:

רש"י מפרש את החיבור של שתי המילים למילה אחת כך שהתורה רומזת לנו לפירוש נוסף לכתוב: מִזָּה-מִזָּה שבידך אתה חייב ללקות שחשדת בכשרים". כלומר שאין הקב"ה שואל מה בידו של משה אלא קובע שממטהו שלו היה עליו ללקות על שחשד את עם ישראל שלא יאמינו לו.

בעל הטורים מפרש: " מ' שנה זה בידך": כלומר מטה זה ילווה אותך במשך ארבעים השנים הבאות.

נוסיף ונאמר שמטה זה שאיתו מתחיל משה את שליחותו, הוא שיגרום גם לסיום השליחות-כשמשה יכה עם מטהו על הסלע במקום לדבר אליו ויחרוץ את גורלו שלא להמשיך להנהיג את העם לארץ.
ואם נדייק בפסוקים: גם בשליחות הראשונה משה לא מציית בדיוק להוראת הקב"ה: ההוראה הייתה לאחוז בזנבו של הנחש ומשה רק מחזיק בו. (" שֶׁלַח יְדָךְ, וַאֲחִיז בְּזַנְבוֹ; וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזֶק בּוֹ"). על אי ציות מדויק להוראה בפעם הראשונה, הקב"ה אינו מגיב, על אי ציות בפעם האחרונה-הקב"ה מנשל את משה מתפקידו.

מענין במיוחד פירושו של ד"ר ישראל אלדד המובא בספרו "הגיונות מקרא":

מזה? וכי אין א-לוהים יודע מזה בידו? אכן ידע א-לוהים. **משה לא ידע**. האין אתה יודע, משה, מזה בידך? מזה בידו? מטה. מטה רועים. לא מטה קסמים, מטה מגזעו של עץ, כאשר הוא עצמו, משה, בשר ודם הוא מגזעו של אדם. ואף על פי כן: זה המטה. זה המטה אם בידי אדם כמשה הוא; זה המטה אם כוח א-לוהים בידי מניפו; זה המטה הטבעי הופך להיות מכשיר למעשים שבעינינו הם על טבעיים, אותות ומופתים. זה **בידך**. (שם עמוד 81).

הקב"ה משיב לחששו של משה שהעם לא יאמין לדבריו: זה בידך! בידך לגאול את עם ישראל אם רק תאמין כך. הכתיב בא להדגיש את המילים: "זה בידך" ולכן החיבור בין שתי המילים.

הנה כי כן, פרשנינו לא ויתרו על הזכות ללמוד וללמד, גם מקוצו של ענין, מכתוב אחד- למדנו מוסר על חשד בכשרים, למדנו שמטהו של משה הוא רמז לתהליך שמשה עתיד לעבור עם העם, ולמדנו על הכוח הטמון באדם שמודע ליכולותיו.

"הפוך בה והפוך בה דכולא בה".

הפעם בעלוננו – התייחסויות ליום הקדיש הכללי-עשרה בטבת: רשמים בעקבות ההרצאה שהיתה בשבוע שעבר, ועוד – משואה לתקומה, מספר לנו בני גינזברג אודות ספינת הפטריה, בה היתה גם אימו, ציפורה. בנוסף, תוכלו לקרוא דעות שונות בעניין מכתב הרבנים, וגם – סיכום שנה במדור "מהנעשה במשק" ועוד ועוד.

בשבוע הבא, בכוונתנו להוציא עלון שיעסוק בנושא טיפולים אלטרנטיביים ורפואה משלימה. מי שרוצה להעביר כתבות בעניין – אם מצד המטפל או מצד המטופל- מוזמן לעשות כן עד יום ד' הבא. תודה!

חברתנו אנה פריימן היתה מאושפזת כשבועיים בבית-חולים. היום היא נמצאת שוב בבית-אבות "דורות" בבאר שבע, היא מרגישה טוב ודורשת בשלום כולם. (מוסרת: שרה ג'קסון).

"פ'א אהא ומהנתו – י' ע' ט"

ביום חמישי, ליל עשרה בטבת, התכנסנו במועדון לשמוע הרצאה מעולה ושמה "נמען לא ידוע". ההרצאה היתה בנויה כפאזל של פיסות מידע על משפחה יהודית שחייה והיעלמותה נקראים כמשל להיעלמותה של יהדות לובלין המפוארת ויהדות אירופה בכלל לאחר השואה.

המרצה, נעמי אגוזי, השכילה לשרטט סיפור חיים הבנוי מרגעי היום-יום שהונצחו בתמונות ויצרו עולם שלם של משפחה יהודית אחת, ומיוחד- של ילד אחד מאותה משפחה, הניו-חיים, ילד אהוב, בן 9 בהרצחו, שהיה חבר ילדות של רכטי (שאף היא מונצחת בתמונות מאותה תקופה).

התמונה שפתחה את ההרצאה הינה גלויה שנכתבה ע"י ילדה לאותו הילד ואנו למדנו כי הגלויה נשלחה וחזרה לשולחת הקטנה בשל "נמען לא ידוע". התמונה שראינו לאחריה מציגה את משפחת ז'יטומירסקי מלובלין: חדר מלא בבני משפחה אחת החוגגים חתונה, ומכולם – למדנו, נשאר רק אחד, החלוץ שעלה לארץ ישראל. אך לא זהו ייחודו של סיפור זה, שהרי לצערנו זהו סיפורם של רבים מיהודי אירופה. המיוחד בו הוא העובדה ששמו, חייו וזכרו של אותו הניו הפכו לפרויקט הנצחה של פולנים לא יהודים, בני לובלין של היום. קבוצת שחקני תיאטרון הביאה ילדי בתי-ספר מלובלין לכתוב מכתבים וגלויות ליהודי העיר הנעדרים, וביוחד להניו, מכתבים הנשלחים אך חוזרים לשולחיהם בגלל נמען לא ידוע. המשכו של אותו פרויקט זכרון מקורי היא מצעד שנתי העובר בתחנות חייו של הניו.

כוחה של ההרצאה ושל הסיפור כולו-בפשטותו ובאנושיותו. הסיפור הינו כאמור, סיפור מוכר של יהודים טרום השואה, אך עקבות המשפחה והקהילה כולה- כפרטים, כאנשים שחיו חיים מלאים – תלמידים ואבות, סוחרים ומורים – עקבות אלה מגלמות את גודל הטרגדיה באופן נוגע ללב.

גם יוזמתם של הפולנים – יוזמה אנושית פשוטה, הפתיעה אותנו, והיא בתורה, גילמה את הטוב והישר, אולי כתגובת נגד לרוע שאפיין את אותה תקופה חשוכה.

"עם שאינו יודע את צרכו, ההווה שלו וצמיחו לוטה בצרפת" (יאדא אלאן)

ביום חמישי שעבר השתתפנו מרים צרפתי ואנוכי בטקס שהתקיים במוזיאון ההעפלה וחיל הים בחיפה, לציון 70 שנה להטבעת אוניית הגירוש פאטריה. מרים באה כנציגת משפחת אביה, ששתי אחיותיו טבעו באותה הספינה והיא קרויה על שם שתייהן-מרים ורות. אני הגעתי כנציגה של אימי ציפורה. מהו הסיפור? ב-11/1940 הגיעו לארץ שלוש אוניות מעפילים ממרכז אירופה. האוניות היו: מילוס שעל סיפונה 670 מעפילים שהגיעו מציכיה, פסיפיק שעל סיפונה 1100 מעפילים שהגיעו מגרמניה, ואטלנטיק שעל סיפונה 1880 מעפילים שהגיעו מאוסטריה. בין הבאים בספינה זו היו גם אימי ציפורה, אביה ואחותה. מעפילים אלו הגיעו לאחר יותר מחודשיים של שיט וטלטולים בים השחור ובים התיכון, בצפיפות ובמחסור, עד שבאטלנטיק, לצורך הסקת תנור הקיטור, פירקו שולחנות וארונות שיספקו חומר בערה.

היו אלו ימים של ראשית מלחמת העולם השנייה. בתקופה זו, בטרם 'הפיתרון הסופי', אורגנה 'עסקה' בה השלטון הנצי שילח את היהודים תמורת רכושם. ארגוני יהודים שונים ניצלו את ההזדמנות ועזרו בארגון הספינות לבריחה מאירופה. וכך, כמעט מחוסרי כל, הגיעו הבורחים לספינות ההעפלה. ספינות אלו היו האחרונות שהגיעו לארץ עד סיום המלחמה (1945) מאחר שהים התיכון היה ממוקש והייתה סכנה לשיט בו. אוניות המעפילים הני"ל שנתפסו בלב ים, נגררו ע"י ספינות חיל הים הבריטי לנמל חיפה. במקביל שכר המנדט הבריטי אוניה איטלקית לצורך גירוש העולים. שמה של האוניה היה 'פאטריה'.

האוניה עגנה בנמל והעולים הועברו אליה באמתלה שמחנה המעצר בעתלית מלא, כאשר תכניתם של הבריטים הייתה לגרש את כל 3500 העולים לאי 'מאוריציוס' שבדרום מזרח אפריקה. במשך למעלה משבועיים נמשכה העברת העולים והשהות בנמל. הסיבה להמתנה הייתה שהאוניה אטלנטיק התעכבה מלהגיע.

כשהגיעה הידיעה לאנשי עליה ב' בארץ, הוכנה תוכנית הצלה: לעכב את הפלגת האוניה ע"י חבלה בה, ובזמן שיתקנו את האוניה יורדו העולים לחוף, ואז יעשו מאמצים לערובם בתושבי הארץ, וע"י כך להשאירם פה. העולים עצמם עשו אף הם מאמצים להעביר ידיעות לחוף ולקרוא לעזרה.

לאחר שעברו כל נוסעי שתי הספינות הראשונות אל ה'פאטריה', התחילו הבריטים להעביר את עולי אטלנטיק שהגיעו לנמל ב-24.11.40. הם הספיקו להעביר 85 עולים וביניהם את אימי ציפורה. אביה ואחותה נשארו באטלנטיק והיא עברה בסירת המעבר בגפה. ילדה בת 12 שלא יודעת מימינה ומשמאלה. במקביל, ב'פאטריה' הצליחו – לאחר ניסיון שני - להעביר מטען חבלה קטן ביחד עם חומרי הבניין שהועברו לצורך תיקון תנור האפייה שהתקלקל. הפיצוץ תוכנן לשעה 09:00 בבוקר, שעה שמתבצעת ספירת עולים על הסיפון. העולים אף תודרכו שבהישמע פיצוץ עליהם לקפוץ למים, בלי הסבר מדוע ולמה. בפועל, עם השמע הפיצוץ, חלק קפצו למים וחלק רצו לתוך בטן האוניה כי חשבו שהפיצוץ הוא ממטוסים גרמנים שמטילים פצצה כדי לפגוע בבריטים. האוניה טבעה במהירות. 1900 יהודים ועוד חיילים בריטים היו בה בזמן הפיצוץ. אימי, בעת פיצוץ המטען ב'פאטריה' הורמה מהסיפון ע"י חייל בריטי והורדה לחוף עם שאר הניצולים.

220 מעפילים טבעו למוות בנמל חיפה וכ-50 חיילים בריטים. הנספים נקברו בבית העלמין בחיפה חלקם תחת השם 'אלמוני'. העולים שניצלו הועברו למחנה המעצר בעתלית ולאחר כשנה הורשו לצאת מהמחנה ולמצוא סידור בארץ. העולים שנשארו באטלנטיק הובאו למחנה נפרד בעתלית.

אמא מספרת על הקושי בניתוק המשפחתי, מפגש 'העיניים' בלבד עם אביה ואחותה. לאחר כשבועיים גורשו המעפילים שלא היו על ה'פאטריה' למאוריציוס, 1584 עולים גורשו לאי באפריקה ורק לאחר סיום המלחמה ב-1945 חזרו לארץ ואימי נפגשה עם אביה ואחותה.

וכך נפגשנו בחיפה להעלות את זכר הנספים ולחזור ולספר את האירוע המכונן והמורכב. בלטו הזקנים שהיו על הפטריה כנערים וניצלו, ובלטו נציגי הדור השני. אך היה חסר במפגש זה, החלק של התיאור האישי כפי שמתקף אצל הדור השני, כי הנותרים מאותה החוויה כבר לא בכושר... לאחרונה שמעתי מפי אחד המדריכים הסבר 'חדש' לאירועים. לפי אותו הסבר עלינו לבחון את האירועים לפי 'הנרטיב' (= סיפור אישי, נקודת מבט) השונה שלהם. יש לבחון את הדברים בעיניים של הבריטים שראו בבורחים מאירופה באישור הנאצים כשליחים שלהם. היה צורך לשים את המעפילים בהסגר, כי יתכן ונמצאים בתוכם 'מרגלים' שהנאצים - כאויבי בריטניה - שולחים לפלשתין. לאור גישה זו, יש לשפוט את מעשי ממשלת המנדט כלפי המעפילים בגישה סלחנית ומבינה. לדעתי, כל מי שמכיר את האירועים מקרוב יודע כמה גישה זו לא נכונה, ובאה מהשקפה פוליטית המנסה לבנות את ההיסטוריה מחדש. לסיכום – בהיבט של שבעים שנה לאחור, התחושה שהמעשה הגדול והאמונה הגדולה של דור שהגיע בדרך לא דרך והבין שבסיסו כאן בארץ, היה כדאי. עלינו להמשיך ולהעביר מורשת זו. ולוואי ונהייה ראויים לכך.

העט כל החמולה, פני אינזכר.

על יחיו ציבור הצורכים לפני התיבה

לפני מספר שבועות התארחתי בעלומים לרגל בר-מצווה במשפחה. בליל שבת מי שעבר לפני התיבה התפלל כמנהג אבותיו בנוסח עדות המזרח. התרשמתי מאוד מהשתתפות כל הקהל בתפילה, למרות המנהג הקבוע בקהילת עלומים להתפלל במנהג אשכנז (נוסח 'ספרד').

האם גם קהילתנו מסוגלת להכיל נוסח שונה ממה שנהוג פה היום? ומדוע אני מעלה שאלה זאת? למעלה משלש שנים מאז נבחרתי לריכוז ועדת דת אני רואה תופעה מדאיגה ביותר – אמנם חברים ענו על שאלון ששאלנו בו אם הם מוכנים להיות שליחי ציבור ומתי: יום חול רגיל, מנחה בשבת וכו', וכן אם הם מוכנים לקרוא בתורה (כאן דוקא יש היענות יפה בעיקר בין הצעירים - יישר כוחם!), וקבלנו די הרבה תשובות, ונסינו לבקש מהחברים שענו לעבור לפני התיבה, אבל, דא עקא, תמיד היה הסבר מדוע לא הפעם. נוצר מצב שהגבאי מבקש מחברים רבים ונענה בשלילה וזה גורם לו למפח נפש גדול. כשנסיתי לבדוק מדוע זה כך, התברר לי שבמקרים רבים, זה נגרם מיראת הקהל ומאימת הביקורת.

זה אומר שהתפילה מהירה מדי, או אטית מדי, או אולי שרו כמה מנגינות בסגנון שמישהו לא אוהב. (הגדילו לעשות לפני כמה שבועות שילד עבר לפני התיבה בקבלת שבת ושר את "ה' מלך", ובאו אליו בטענות מה פתאום הוא שר זאת.) והרי חלק ממגמתנו היא לפתח דור צעיר שירצה לעבור לפני התיבה בימי חול ובשבתות.

אחד הגבאים נטש את תפקידו בעקבות התלונות הרבות. בעקבות התפטרותו נסינו למנות את איתן הימן שימצא בעלי תפילה מראש כדי שיהיו מוכנים, וכן את חיים לנדסמן שיהיה אחראי על המנין השני בשבת (פתיחת ארון הקדש וכד'). אולם גם כאן אני שומעת קול יאוש ואנשים לא מעוניינים לעבור לפני התיבה. ולכן מסקנתי שהגיעה השעה לחדול להלין על שליחינו ונעריך יותר את מי שמוכן לשרת בקודש. ובהזדמנות זאת, אבקש מן החברות לזרוק מטפחות-אף ולהחזיר סידורים וכד' למקומם.

תנוע תנוע

לא להשוואה בין ציונות לאצנות

בגליון השבוע שעבר הובאו דבריו של הרב אריאל פיקאר תחת הכותרת: "לא לגזענות בשם היהדות". על אף שאני מסכים עם חלק לא מבוטל של דבריו, אני מרגיש שיש כאן, בדומה לגילויי דעת דומים שהושמעו באמצעי התקשורת, "פספוס" גדול של הדיון.

אני כותב את הדברים כמי שגר עד לפני כ 4 חודשים בשכונת למשפחה ממוצא ערבי. משפחה אשר עברה להתגורר קומה אחת מעל הדירה בה גרתי אני ומשפחתי בשכונת שפירא, דרום תל אביב. במבט לאחור, יתכן כי שכונות זו, כחלק ממכלול שיקולים רחב יותר, הביאה אותנו לעזוב את העיר ולעבור לקיבוץ. אני לא רואה עצמי כגזען. איני שונא אף אדם בשל מוצאו או עדתו. אני לא חושב שהתבטאות הרבנים בנוגע למכירת/השכרת דירות לערבים ראויה ומציגה את ההלכה על בוריה (ומומלץ לקרוא באינטרנט את דברי הרב ליכטנשטיין המנתח את השיטות ההלכתיות השונות בסוגיא על מנת להוציא דברי אמת, ולא מבקש להשתמש בפסקי הלכה "כקרדום לחפור בו" בנושאים אחרים). יתר על כן, אני לא רואה כיצד התבטאות זו מועילה ומשרתת את מטרתה.

עם זאת, אני חולק על כך שדברי הרבנים נכתבו מתוך גזענות טהורה וחשוכה. אין כאן, לדעתי, "מאבק עיקש נגד ערכים אנושיים ואהבת אדם באשר הוא אדם", כפי שכתב הרב פיקאר. להבנתי, מאחורי התבטאות הרבנים עומדת מצוקה אמיתית של אנשים פשוטים, הגרים כל חייהם, בערים ושכונות יהודיות, אשר בשנים האחרונות עברו להתגורר בהן משפחות ערביות.

אומר בפה מלא: לא נהייתי לגור בשכונת למשפחה הערבית. לא אני ומשפחתי, לא שאר השכנים בבניין, וגם לא רוב דיירי הרחוב או השכונה. הבעיה אינה מוצא המשפחה או השפה הערבית בה דיברה. לא מדובר רק בתרבות הדיור והשכונות שאינם תואמים את אופיו המקורי של האזור: אלימות קשה בתוך המשפחה, אירועים רועשים עד לשעות הקטנות של הלילה, נהיגה פרועה ברחוב והשלכת זבל בחדר המדרגות ובחצר (ואיני טוען – חלילה - שמי שהוא ערבי בהכרח מתנהג כך). אני חושב שהדבר המרכזי שהפריע לי בשכונות זו, היה תחושת חוסר השייכות והסולידריות. הרצון לשכן קרוב וטוב, בעל ערכים ומטרות משותפות לא נראה כבר השגה במקרים אלו. האחוה המשותפת שאמורה לשרור בין אנשים המתגוררים באותו אזור חדלה מלהתקיים. כך, בתהליך די מהיר, פושט איזור מגורים מסוים את אופיו היהודי שהיה לו במשך שנים, והופך למקום חסר זהות וחסר הגדרה.

מיותר לציין שלא חשתי אמפטיה רבה כלפי בעל הדירה אשר בחר להשכיר אותה למשפחה הערבית, משיקולים כלכליים בלבד (והוא אינו מכחיש זאת), אך הייתי חסר אוניס מול החלטתו. מצוקה זו של תושבים בדרום תל אביב, עכו, צפת, נצרת עילית, לוד וערים אחרות, הולידה זעקה, אשר התגלגלה, לדאבוני, להתבטאות בעייתית זו של הרבנים. כעת, עוסק השיח הציבורי בנושא גילויי דעת של רבנים, והיחס של הדת לבני המיעוטים, במקום לעסוק בבעיה הבווערת המטרידה את חיי היום יום של ישראלים רבים, שאינם עוסקים בפוליטיקה או חשודים ברבנות – בעיית שימור אופיו של מקום כיהודי. אני חושב שקריאה כללית (ולאו דוקא בשם הדת או הרבנים) לשמור על אופיין של שכונות וערים היא לגיטימית ואינה גזענית. כשם שהקיבוץ רשאי להחליט מי יגור בשטחו, רשאי ועד שכונה לנסות לקבוע בדרכים כשרות (וכדאי גם שיהיו חכמות ויעילות) מי יגור בשכונה. כשם שקריאה ל"עבודה עברית" לא נחשבה בעבר לביטוי גס או גזעני, כך קריאה לשמור על אופיו היהודי של בניין, שכונה או עיר אינה גזענית (ושוב, אין חובה לערב את פסקי ההלכה בנושא זה).

אכן, ישנו צורך לנקוט במשנה זהירות מוסרית וערכית בעיסוק בתחומים אלו – אך אין סיבה לחשוש מאמירות ברורות: ציונות ולאומיות אינן גזעניות.

ביום ה' בערב, ט' בטבת, התכנסנו במועדון להעלות את זכרו של חברנו היקר מיכה רוזנטלר ז"ל.

מיכה הטביע את חותמו במפעלים רבים וחשובים בקיבוץ ובחברה הישראלית. הוא פעל להקמת המשפחתון בסעד, ולקח לליבו את ענין הגיור של העולים החדשים מבריה"מ המשרתים בסעד, ובמקום עבודתו בחוות הנוער הציוני הוא נלחם על הסדרת גיורם. מדי שנה בקיץ אירח מיכה בקיבוץ את תלמידי האולפנים לגיור שהתארחו ואומצו בבתי חברים בסעד. הוא היה אחד הראשונים שפעל להסדיר את זכויות החריגים בקיבוץ, פעילות שנמשכת עד היום לטובת בעלי הצרכים המיוחדים. מכל שטחי הפעולה הרבים של מיכה בחרה יונה תבל"א להקדיש את ערב הזכרון לקטע הזה בפעילותו של מיכה, שראה בו חשיבות רבה.

הערב נפתח בהקרנת הסרט "תפילה זכה" – תסריט ובימוי של שרה בק, עם משחק יוצא מן הכלל של כל השחקנים, ששפך אור על יחסה של קהילה דתית לבן שמוגדר כ"שוטה", ושכביכול בשם הדת גזירה עליו שהוא לא יכול להתפלל כעשירי במנין.

הרב בני לאו התייחס בדבריו לגישה הדתית כביכול, שבשם החוקה הדתית אוסרת על כהן "חרש, שוטה וקטן" לברך את הקהל, ובעקבות הסרט הוא התייחס בעיקר ל"שוטה", וכינה את כל הרבנים שעומדים בתוקף על האיסור הזה, ככאלה שרואים רק את הספר ולא את האדם. הוא שיבח את הקהילה שלנו, קהילת סעד, על יחסה האנושי למוכי הגורל שבה.

אברהם גרטנר, שסיים את הערב בפרקי משניות, חיפש בכל המשניות עמדה אחרת לפסילה של ה"חרש, שוטה וקטן", וכמעט שלא מצא.

חיי'ה יקותיאל

צוד משהו בצניין מסחך הרבני'ם

במסגרת הפינגפונג התקשורתי בעניין מכירת/השכרת דירות לבני מיעוטים ופסיקות חמישים הרבנים, שלחתי לאחי – פרופ' דוד קאסוטו, מאמרים שונים שהגיעו אליי במייל, והוא ענה לי:

הנסיון להביא ראיות הלכתיות מדברי תורה שנפסקו בידי עם ישראל בהיותו שרוי בגלות, אם מן הרמב"ם ואם מדברי התוספות מופרך מיסודו. הסכנות או הבעיות שעמדו בפני עמנו בגלות שונות לחלוטין מאלו שעומדות נגד עינינו היום, ה"גוי" ובעצם הרוב ה"ערבי" שקונה או שוכר מאיתנו את בתינו כיום רוצה בגלוי להוריש אותנו מהם ומארצנו בכלל (אם לא היה כך היה עלינו לעשות תשובה על מסמך הרבנים!) ועלינו להתגונן מפניו בכל מאודנו והראיות שאנו מביאים מהרמב"ם או מהתוספות אינן רלבנטיות לעניין כלל וכלל, אין מנוס מלהסביר לאותם רבנים שבינתיים קמה מדינת ישראל ועליה לפסוק על פי המציאות הקיימת בה היום! ולא לעשות אקרובטיקה כיצד לכופף את פסקי ימי הביניים שנועדו לזמנם, כדי שיתאימו לימינו ולמצבים שאבותינו לא שיערום מכל וכל, ואל תגידו שזאת רפורמה, זאת דרישה מההלכה הנורמטיבית להתמודד עם מציאות משתנה לא מוכרת ולא ידועה בכלים הקיימים בה.

עד כאן דבריו, מכאן דבריי ואתייחס לפסקה האומרת שהיה עלינו לעשות תשובה אילו המצב לא היה כל כך אומלל. מה שעשו חמישים הרבנים היה בעיניי חילול שמים בפרהסיא. אין לי ספק שעל עם ישראל להתגונן מפני אלו הרוצים להורישו מארצו בדרכים שונות ומתוחכמות, זה לא דווקא עניין למורי הוראה, זה עניין של כולנו. המסמך שהפיצו הרבנים עשה לנו נזק בל יכופר, כי במקום להתייחס לגופו של עניין, כלומר איך מתמודדים עם הבעיה הנ"ל בצורה מקיפה וכוללת, הם גרמו לאמצעי התקשורת ולאחרים לגלגל עיניים לשמיים ולהיות צדיקים בעיני עצמם. הבעיה בעינה עומדת וכולנו (כולל אני במקרה הזה) שופכים ים של דיו על ערמות של נייר ולא מנסים לפתור את הבעיה האמיתית וחבל.

צדכון מדגרי אסיפות קרובות

כמובטח אנחנו בפתחה של תקופה, בה נחוה עומס של אסיפות חברים חשובות מאד. אני מוצא לנכון לעדכן את הציבור מראש, כך שמקסימום חברים יוכלו לקחת חלק בא

הטכנית החל

1. יום רביעי כב' בטבת 29.12.2010 על סדר היום:

- א. בחירת כמה וועדות – פירוט יופץ בתחילת השבוע.
- ב. תוכנית סיפן 2011.
- ג. תוכנית משק 2011. (ניתן יהיה לקבל תקציר מודפס של מיום ראשון הקרוב)

אסיפה זו תפתח בשעה בחדר האוכל 18:30, ובמהלכה נבצע הפסקה לחצי שעה, לארוחת ערב קלה באולם אשל.

2. יום ראשון כו' בטבת 2.1.2011

- א. עדכון ואשרור נהלים בתחום הסדרי התקציב הפנסיוני בסעד (נייר יחולק לחברים במהלך השבוע הבא)
- ב. אישור המלצת גופי הניהול (מזכירות, הנהלת הקהילה, הנהלת המשק, וועדה כספית, וצוות הפנסיה) בדבר הפקדת כספים לקרנות הפנסיה לסגירת גרעון אקטוארי.

אסיפה זו תתקיים בחדר האוכל בשעה 18:00.

3. מוצאי שבת פר' "בא" 8.1.2011

תקציב קהילה 2011.

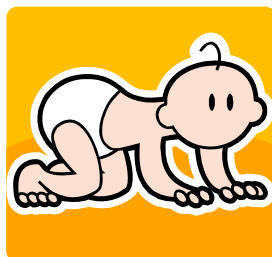
הערה: נראה לנו שיתכן שהדיונים בתקציב הקהילה, ייפרסו על יותר מאסיפה אחת
אסיפה זו תתקיים בחדר האוכל החל בשעה 20:30!!

4. מוצאי שבת פר' "בשלח" 15.1.2011

- א. המשך דיון בתקציב קהילה 2011
 - ב. במידה ונסיים את הדיון בתקציב קהילה, נעבור לדיון בתקציב האגודה הקהילתית (הכוללת את כל חברי הקבוצה בתוספת התושבים הגרים כבר בשכונת "שקד").
- אסיפה זו תתקיים בחדר האוכל בשעה 20:30.**

קוק!

הערה: מובן שייתכנו שינויים, ובמידה ואכן כך יהיה נעדכן כמובן את הציבור.

לאסתר רון
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנין
נכד לחנני ושולי רון
בן לאלעד ואפרת

לחברים שלום וברכה,

לקראת אסיפת החברים שתתקיים ביום ד', כב' בטבת, ובה נתבקש לאשר את תוכנית המשק לשנת 2011, חשבתי כי יהיה נכון לתת בעלון תקציר (קחו את הזמן שלכם, הוא לא כל כך קצר) של עיקרי התוכנית. כל המעוניין בחוברת מלאה ורחבה יותר יוכל לקבלה בתחילת השבוע הבא עלינו לטובה אצל רחל או במזכירות הטכנית.

בשנים הקרובות נדרש להתמודד עם מספר אתגרים מאוד לא פשוטים. מהלך השינוי שאנו עוברים, מפנה חלק מאוד נכבד מן המאמצים של הגופים המנהלים, להעמקה ולהרחבה של רמת הביטחון הכלכלי של החבר. אנו מאמינים כי הצלחת הפעולות שאנו אווזים בהן יקרבו אותנו מאוד להשגת חיזוקו של המשק, הקהילה ובראש וראשונה להבטחת ביטחוננו האישי של כל חבר.

אם נדע להציב את המטרות הנכונות, להסכים עליהן ולפעול כולנו יחד, בתבונה, בשום שכל ובנחישות, אפשר יהיה להגשים את חזון בית סעד; "חברה רב דורית צומחת ומתפתחת של חברים בעלי השקפה ציונית דתית. חברה הוגנת וצודקת, אשר בבסיס קיומה מעוגת המחויבות האישית של הפרט, הערבות והעזרה ההדדית של הכלל. חברה הרואה חשיבות רבה בחינוך, בתרבות ובעשייה גם בחברה הישראלית".

משימות ומהלכים עיקריים

משק וקהילה

- החלטה מקבעת של תהליך השינוי כולל תקנון פנסיה, שינוי תקנון האגודה ועוד.
- אישור תוכנית אב חדשה לבינוי סעד הכוללת: מגורים, מבני קהילה ומשק, כבישים, דרכים וחניות.
- סיום השלב הראשון בהוצאת כספי חברים והערכות להשלמת השלבים הבאים של ת. האב הפיננסית.
- השלמה של פרויקט המיגון והחזרת הקהילה והקיבוץ לסדר חיים תקין (בעיקר בתחום הנוי).
- משיכה של כספי הפנסיה לפנסיונרים ושילובם בתוכנית הקהילה.
- השלמת פרויקט שיוך דירות ובחינת כניסה להליך שיוך נכסים.
- המשך המאבק להגדלת מספר הנחלות של סעד.
- העמדת חלופות למתחם הישן של "ביה"ס דעת".
- העתקת מגורי תאילנדים למתחם חדש ופינוי השטח לטובת מגורי חברים.
- קבלת רישיון להספקה וחלוקת חשמל (במסגרת המתווה של "מחלק חשמל היסטורי").

משק

- להשלים את הדיון האסטרטגי שיווקי ולקבל החלטה על מיקום אתר מכון מיון ואריזת הגזר.
- המשך דחיפת פרויקט החשמל הסולרי.
- הסדרת נושא ערבויות סעד לסיפן.
- השלמת הרישיונות וההיתרים למתקן הקומפוסט, והקמתו.
- קבלת כספים המגיעים לנו בגין "שאיבה שנייה".
- עמידה ביעדים ובמטרות של תוכנית המשק האתגרית שעיצבנו.

סיפן

בסיפן ישראל אנו רואים גידול של כ- 15% במכירות לעומת שנת 2009, אבל מכיוון ש - 93% ממכירות סיפן מיועדות לשווקי יצוא ובעיקר לאירופה, ראינו במקביל לגידול הנ"ל שחיקה חזקה ברווחיות, וזאת מכיוון שהאירו התחיל את שנת 2010 בשער קרוב ל- 5.5 ₪ לאירו, ומסיים את השנה בשער קרוב ל- 4.7 ₪ לאירו. שחיקה של קרוב ל - 15%. המשמעות של דבר זה היא שלמעשה שחיקת האירו "ביטלה" את כל הגידול במכירות. בנוסף לכך חלה עלייה משמעותית במחירים של חמרי הגלם בשיעור של כ - 17%, ומכאן

ברור שלמרות הגידול במכירות שהיה מלווה גם בשיפור ממשי בהקטנת פחתי היצור, שנה זו הייתה פחות טובה ממה שתכננו בראשיתה.

בתחילת השנה נכנסה חברת "תוסף" כשותפה בסיפן ומעורבותה בהחלט מורגשת ועוזרת, וכך הצלחנו עם הגידול בפעילות וכניסת תוסף להקטין במידה משמעותית את החוב למערכת הבנקאית, דבר שיצר לחץ כספי בפעילות היומיומית.

בסיפן ארה"ב אנחנו רואים גם כן גידול של 7% במכירות למרות שהכלכלה האמריקאית עדיין מדשדשת, וחלק ממתחרינו השביתו קווי יצור. מערכת היצור עובדת כיום בצורה טובה, להוציא מחלקה אחת שטרם מצאנו לה פתרון ניהולי-מקצועי שיניח את דעתנו.

עוד היו פעילויות רבות בתחום הפיתוח, ההשקעות, שווקים חדשים ועוד; אבל על כך בהזדמנות אחרת. אני לא יכול לסיים בלי לציין את חילופי המנהלים שנעשו הן בסיפן ארה"ב – אלון ועומר החליפו את כרמל שחזר אלינו במקום עומר, ודודי קוך שנפרד מסיפן- והן בסיפן ישראל שבה החלפנו את מנהל הכספים (תהליך שעוד לא הסתיים), וגם מתניה מפנה את כסאו בסוף שבוע הבא לשמוליק רגב, חבר משואות יצחק שבע"ה יוליך את סיפן להישגים טובים יותר לכל הבעלים, וזאת גם ההזדמנות לאחל לו הרבה הצלחה. ולמתניה- תודה גדולה וברכה חמה להצלחה בהמשך הדרך!

גד"ש

במהלך שנים 2009/2010 החילונו לפעול בשטחי ברור חיל. הפעלת הצוותים הולכת ומשתפרת, אך עדיין קיימים קשיים של הכרות ולמידה בהיבטים האגרו טכניים. אנו תקווה כי נמשיך ונשתפר ותוך פרק זמן קצר נדע להפיק משותפות זו את אשר ציפינו ממנה.

בסוף שנת 2009 קצרנו מאמצים של שנים והצלחנו להביא קו מי שפד"ן לשרשרת. במהלך 2010 זרענו כמותוכנן את חלקות הגזר, תפוזים והחיטה האורגניים, אותם נגדל בשנת 2011 ונקווה ליבולים יפים. עם סיום שנת 2010, נפרד ממנהל הענף דובק, אשר בדרכו השקטה, המתונה והמיוחדת, הצליח להצעיד את הענף להישגים יפים מאוד. חייבים לציין כי בתקופתו (מאי 2007 – דצמבר 2010) צמח הגד"ש משטח של כ- 11,000 ד' לקרוב ל 20,000 ד', התפתח הגזר מהיקף מזרע של כ- 1,750 ד' עד 3,500 ד', התפוזים גדל מסביבות 1,000 ד' והגיע לשטח של 2,500 ד', ושטחי החיטה הוכפלו ועומדים היום על כ- 11,000 ד'. צי הכלים והטרקטורים גדל והתרחב. נרכש ציוד ההשקיה לשטחים החדשים/ישנים. בנים וחברים צעירים נכנסו לעבוד בשיתוף עם צוותי הענף הוותיקים (כולל חבריה ממשקי הסביבה).

נאמר בהזדמנות זו שוב תודה לדובק, ונאחל לדובי ג. כניסה חלקה ומהירה לתפקיד הניהול וכמובן להצלחתו / הצלחתנו.

במטרה להמשיך ולהגדיל את מחזור העסקים והרווחיות של הענף בטווח המידי והרחוק תיוחד 2011 בפעולות הבאות:

1. יישום מיטבי של שותפות גד"שים סעד ברור-חיל.
2. המשך המהלכים לבחינת הפיתוח של החווה האורגנית בשטחי שרשרת.
3. כניסה מהותית יותר ללב הנגב.
4. הרחבת שיתופי הפעולה עם גורמי שיווק.
5. דגש בשיפור הביצועים בתחום תפוזים והגזר.
6. מקסום שטחים ויבולים בגידול החיטה.
7. קליטת בנים לתפעול ולניהול.
8. השבחה ושדרוג של כוח האדם וצוותי העבודה.

מכון הגזר

במהלך "הפגרה" בין העונות ביצענו את ההשקעות שתכננו בשדרוגן של מערכות המיזן והאריזה. נקווה כי בסיום ההשקעה יוכל המתקן לטפל בתפוקות של כ- 300 טון ביום (במידה והגזר מהשדה הוא באיכות גבוהה)

תוך מתן מענה למגוון סוגי אריזה על פי דרישות הלקוח. כמו כן ביצענו סדרת השקעות לא קטנה במטרה להקטין במידה רבה את מפגעי איכות הסביבה כמו רעש, אבק, יתושים ועוד כאלו מרעין בישין שהאתר עלול ליצור בעת פעולתו, וכמובן לשפר את איכות חיינו.

השנים האחרונות מתאפיינות בעליה על מסלול הצמיחה בכל הנוגע לשטחי המזרע – 3,500 בשנת 2011, לכמות הגזר המשוק – 32 אלף טון, מתוכם כ – 70% יצוא.

במהלך 2010 הכנסנו בן צעיר לעיבוי ושדרוג הכוח הניהולי ובמהלך שנת 2011 אנו מתכוונים לקלוט בן נוסף להצטרף ולשאת בעול העבודה. בתחום העבודה הזרה, "נכנענו" לתכתיבי מדיניות הממשלה, והקטנו את תלותנו בעובדים זרים תאילנדים וזאת אחרי בדיקה ארוכה ויסודית ותוך ניסיון הדרגתי לקלוט עובדים מקרב בני דודנו מרהט.

רגע לפני הנחת אבן הפינה לבניית בית קירור בהשקעה מאושרת לביצוע של כ – 6.5 מ"ח באתר הקיים, עצרנו את הפרויקט ונכנסנו לסדרת בדיקות רחבות הקף של חלופות אפשריות לבניית האתר. הכוונה להגיע בשנת 2011 להמלצה על חלופה נבחרת מתוך מגוון האפשרויות, ולהביאה להחלטה מסודרת. מטרות לשנת 2011:

1. קביעת מיקום סופי לאתר מיון ואריזת גזר.
2. המשך עבודה במסגרת משקי ההתארגנות בארץ.
3. מיסוד והעמקה של יכולות השיווק העצמאיות.
4. העמקת קשרי השיווק לרוסיה, ומערב אירופה.
5. כניסה לגידול ושיווק גזר אורגאני.

חממות "סעד – אסף"

מס' מהלכים מרכזיים בוצעו בחממה במהלך שנת 2010, שחלקם יבואו לביטוי ממשי רק בשנים 2012/13, אי"ה:

1. הגדלה משמעותית של פעילות זרעי המכלוא.
 2. העמקת הקשרים עם חברת הזרע תוך בחינת גידול זרעי מכלוא בשטחים פתוחים.
 3. המשך קליטת מיכון חוסך ידיים עובדות.
 4. הגדלה זהירה של מיזמים משותפים.
 5. יציאה מתוכננת מגידול פרחים ועציצים לשוק המקומי.
- עונת 2010 עדיין התאפיינה בחוסר וודאות שיווקית ופיננסית. לאורך התקופה חששנו שהמשבר בארה"ב, שהוא השוק העיקרי שלנו, ישפיע על רמת ההזמנות ועל יכולות התשלום של הלקוחות. אך ככל שחלף הזמן, נוכחנו כי נוכל לעמוד ביעדים שהצבנו ואולי אף מעבר להם.
- קשה עדיין לחזות את מצב השוק בשנת 2011, אך נוכל היום לומר ביתר ביטחון כי התוכנית שהצבנו היא ריאלית ונוכל לעמוד ביעדיה. היכולת התחרותית היחסית גבוהה שלנו מאפשרת גמישות לא קטנה למול השוק והמתחרים, נותנת לנו את היסוד להאמין כי גם במצבים לא קלים נוכל למכור את כל התוצרת שלנו ולהשאיר לבעלים רווח.

רפת

בשנת 2010 הבאנו לידי ביטוי מירבי את הפעולות שביצענו ברפת במהלך שנים 08/09. תנובת החלב בעדר גדלה, ההכנסות ובעיקר שורת הרווח שברו שיאים. הקמת סככת העגלות החדשה איפשרה את ריווח החולבות וכתוצאה מכך הגדלת תפוקת החלב לפרה. הרפת ממשיכה להיות יציבה ואיתנה תוך שיפור הביצועים. שחטנו כמה "פרות קדושות" בתחום המזון וכתוצאה מכך אנו מצליחים לייצר מנת מזון זולה יותר ובמקביל שומרים על הערך התזונתי שלה. נעשו השנה מספר שינויים בצוות העובדים והכנסנו חברה צעירים ללימוד וקליטה.

בארץ ובעולם ממשיך ועולה הביקוש לחלב בקצב שלא נחזה מראש. המחסור בחלב ניגר ומוצרי גודל והולך. משרד החקלאות ומועצת החלב הגדילו לקראת סוף 2010 את מכסת החלב פעם נוספת. כמו כן הרחיבו את הרצועה, כולל קביעת מחירי חלב חריג חורף/קיץ. אנו מתכננים על תפוקה של מעל 4.0 מליון ליטר כולל החלב לתצרוכת ביתית בהנהלת יצחקוב. ברמת המוצקים אנו ממשיכים לטפס ומעניין לראות מה גבול יכולות הצוות המקצועי (והפרות, כמוכן). מהלכים שיבוצעו במהלך 2011:

1. בינוי סככה לחולבות להגדלת העדר ולהגברת תפוקות החלב.
2. רכישת מיכל חלב חדש לטובת אותה מטרה.
3. הכנת תוכנית בינוי חדשה הצופה פני עתיד.

מטע

מטע סעד עבר תקופה קשה ביותר. בדצמבר 2007 פגעה הקרה קשות בעשרות דונמים של אבוקדו בכל הגילים. בחלקות הצעירות נצפו אחוזי פגיעה קשים ביותר. בחלקות המטע הבוגרות נאלצנו לגדוע דונמים רבים של מטע מניב. כיום, שלוש שנים אחרי אנו מזהים התחדשות יפה מאד של העצים, ומצפים כי המטע חוזר בהדרגה לניבה מלאה. נטיעות 07 נפגעו אולי באופן הקשה ביותר, ובשיקומם השקענו כסף ומאמצים, כולל הרכבות (שאחוז לא מבוטל מהן לא הצליחו) ושתילה של עצי מילואים.

במהלך שלוש השנים האחרונות נפלו שתי החלטות אסטרטגיות חשובות; הגדלת שטחי האבוקדו ל- 500 דונם, ועקירה מלאה של כל חלקות השקד, ומכירת ציוד האיסוף, הפיצוח והמיון. עם סיומם של נטיעות אביב 2010 אנו עומדים עם 510 דונם אבוקדו נטוע. אנו צופים כי שנת 2011 תהיה שנה של יבול נמוך בשל תופעת הסרוגיות ואנו צופים כי למרות כניסת חלקות נוספות להנבה, לא נקטוף יבולים גבוהים.

המטרה הכללית של הענף היא להתקדם ולהתמקצע בטיפול במטע ולנסות להתקרב ואולי להגיע לממוצע יבול רב שנתי של 3.0 טון/דונם (כיום אנו במעט מעל 2.0 טון/דונם), שזה נחשב לתוצאה איכותית מאוד. במידה ונשיג את מחצית מן היעד (2.5 טון/דונם) ומחירי הפרי יהיו סבירים, נוכל לצפות לפריחת הענף.

פרדס

שינויים רבים חלים בענף ההדרים בארץ ובעולם. על מנת לנסות ולתת מענה הולם לאתגר, ביצענו בשנת 2009 מהלך בו הכפפנו את ענף ההדרים תחת ניהולם של צוות המטע, והפכנום לענף אחד. בד בבד טיפלנו בשינוי הרכב הזנים בהשוואה לדרישות השוק והלקוחות. נעקרו הזנים שלאורך תקופה לא קצרה לא היו רווחיים בלשון המעטה. בשלב זה אנו ממשיכים בוחנים את הכדאיות של הלימון הצעיר והבוגר (25 ד') ומתכוונים לעקור גם את חלקת הטופז תוך שנה שנתיים. כתחליף לזנים שנעקרו במהלך השנים 2009/10, ולאחר בדיקה והתייעצות עם גומים מקצועיים החלטנו לטעת חלקות נוספות של הזן אור וכן זן של קליף חדש יחסית – אודם. סך הדונמים של הפרדס יעמוד ב- 2010 על 190 דונם. תחת תצפית ימצאו זני הטופז 37 ד' והלימון – 10 ד'.

הצוות ימשיך ויפעל במהלך 2011 להשקיע מאמצים, להשביח ולשדרג את הפרדס הבוגר והצעיר ולהביאו לתנובת יבולי ברכה, וזאת תוך שילובם של החברים המבוגרים בעלי הניסיון והידע.

לול רביה

תוצאות הלהקה של שנת 2010 נפגעו באופן מאוד קשה. במסגרת הצמצומים שנוקטת מועצת הלול בענף הרבייה והפטם בניסיון להסדיר את הענף, היינו אמורים לקבל להקה של 20,000 עופות. בשל תקלות אצל הספקים (שדה בוקר ובראון) קיבלנו רק 19,000 עופות. ההשלכה הישירה תהייה בתוצאות העסקיות של להקה זו, והשנה תגמר בהפסד. מי שזוכר, גם שנה קודם, בעקבות מבצע עופרת יצוקה וקולות הנפץ, הסתיימה שנת 2009 בהפסד, ובשל כך פנינו לקבלת פיצוי הולם. לעומת זאת, בלהקת הרבייה של שנת 2011

קיבלנו כ - 21,500 משוכנות ועד כה הכול מתנהל פחות או יותר כמתוכנן והצוות צופה כי השנה תגמר ברווח סביר.

לול פיטום

מזה שנתיים חזרנו לשווק את הפטם לשוק המשחטות התעשייתי לאחר ניסיון כושל בעבודה עם טבע עוף. בשנת 2010 נגיע לביצוע של שש מדגרים (ממש על הקצה). הכנסות והרווח יהיו גבוהים מן התוכנית באופן משמעותי. באופן כללי נראה שהסתיימה התקופה בה התרגלנו לחזות באיזון/הפסד של הענף. למרות התוצאות היפות, חוות הדעת של כל הגורמים בענף כי אנו נמצאים בפתחו של משבר שילך ויעמיק וזו רק שאלה של זמן (שנה, שנתיים) שמשבר זה יבוא לידי ביטוי בהתמוטטות של מגדלים קטנים וחלשים ואולי גם לנפילה של משחטות.

המגמה שבה ניסינו לייעל ולהשיא את רמת האפקטיביות של חוות הפיטום ע"י הוספת מדגרי שביעי לכל שנת עבודה, ירדה מן הפרק עקב מדיניות הצמצום של מועצת הלול. הלוואי שנוכל לגדל 5.5 מדגרים בשנה. בה בעת, ניחתה גם הוראה של הממסד להכיל רישיון עסק לכל חוות פטם. המשמעות הכספית של מהלך זה יכולה להיות גבוהה מאוד.

אנו צופים כי שנת 2011 תהיה עדיין שנה סבירה מבחינת התוצאות העסקיות, אך עבורנו שנה זו תהייה גם שנת מבחן ולימוד לקראת החלטות שנדרש לקחת בעתיד הלא רחוק.

פופלי

שנת 2010 החלה בגידול משמעותי במכירות הפופקורן. פתיחת הפעילות של הסינימה-סיטי בראשון לציון והוספתם לחוג לקוחותינו, תרמה לגידול של 40% במכירות בהשוואה לשנת 2009. הצמיחה השאירה אותנו ללא מלאי הולם, ונדרשנו לרכוש כמות פופ מספקי משנה, דבר ששחק במידה לא קטנה את רמת הרווחיות במוצר.

לאחר עשרות שנים שבהן אכסנו את הפופ בסילו של ק. כפר-עזה, ובשל ירידה מתמשכת באיכות המבנה עד כדי סיכון טיב התוצרת, עברנו לספק של ניקוי, מיון ואכסנה אחר - בקריית גת.

בשנת 2010 מצטרפת חנות בע"ח לפופ, ומציגה תוצאות חיוביות. המשך תהליך ההתייעלות מכוון אותנו להפסיק את השימוש במחסן הישן ליד המכוורת, מחסן לא איכותי "ועמוס לעייפה במכרסמים". כחלק מהליך הגברת שירות איכותי ללקוחות וצמצום עלויות הפצה, רכשנו בפופלי את הטויוטה הישנה מצי הרכב של החברים והעמדנו אותה לטובת הפצת התוצרת ללקוחות.

דגשים עקריים לשנת 2011:

1. הפופקורן ימשיך להיות "סוס העבודה" של פופלי. הוא מוכר יפה ומרוויח בהתאם.
2. החנות לא תפגור הרבה ותציג דוחות כספיים יפים.
3. נבחן ספקי חומר גלם (פופקורן) נוספים במטרה להגדיל את הכמות השנתית מעל 700 טון.
4. נאתר מקום חלופי להעברת הפעילות.

ענפים קטנים

בסעד תפקדו מספר ענפים קטנים; יחידת המחשב, קסם, קו לקו, תכשיטיה, עין טובה, מכוורת, הא"ח ואשר גולן - זרעי תפוז"א, אשר בחלקם מעניקים שירות לחברים ובמקביל מנסים לפעול בשוק התחרותי החיצוני. בסוף שנת 2009 החלטנו כי במהלך שנת 2010 יתפקדו ענפים אלו כזמויות, וכך היה. מלבד שני ענפים; קו לקו ויחידת המחשב.

קו לקו שיפר במידת מה את תיפקודו העסקי בהשוואה לשנים עברו, ובשל כך התוצאות היו בהתאם. נקווה כי במהלך 2011 תמשיך מגמת ההשתפרות ונראה ברכה בענף שירות/עסקי זה.

יחידת המחשב פועלת בהתאם לתוכניות, למטרות וליעדים, תוך שהיא מעניקה שירות מהיר, איכותי ומקצועי לכל דורש ובמחיר הולם.

ענפי עזר

במהלך שנת 2010 חזרו רוב ענפי העזר לפעול בתקציב מאוזן. בעקבות תהליך הקיצוץ וההתייעלות, בחלק מן הענפים נפגעה במידה מסוימת רמת השירות ואיכותו. אנו מקווים כי במהלך שנת 2011 ניתן מענה הולם לבעיות אלו ונחזיר עטרה ליושנה.

המוסד עבר "ניתוח לב פתוח", ולמעט שייע, הצוות כולו הוחלף. בזהירות ובהדרגה נקווה כי יוכל הענף לחזור לפעילות עסקית ומקצועית אשר תענה לצרכי המשק, הקהילה והחברים, ויעמוד ביעדים ובמטרות של תוכנית העבודה. בכוונתנו להמשיך בשנת 2011 את המעקב הצמוד אחר הביצועים של הענפים ולנווטם בהתאם ליעדים שנקבעו בתוכנית המשק.

לסיום

תוכנית המשק 2011 נערכה לאחר פגישות עבודה רבות עם מנהלי הענפים, נבנתה ותוקנה ע"י המערכת התמחירית פיננסית, ועוצבה במתכונתה הנוכחית לקראת הגשה לדיון ואישור אסיפת החברים ע"י הנהלת המשק במספר ישיבות מרתוניות.

אני חושב כי עיצבנו תוכנית אתגרית מאוד המחייבת את כולנו למאמץ משותף בעשייתה. נדרש מכל אחד מאיתנו לשאת את חלקו על מנת להתברך ולעמוד ביעדים ובמטרות שהצבנו.

אני מאמין כי הצלחנו להתוות תוכנית נכונה ונתיב צמיחה והתפתחות המתאים לכל מגזר וענף תוך זהירות ומתן תשומת לב מירבית למכשולים שאנו עלולים לעמוד בפניהם.

אני תקווה כי נצליח לקדם ולאשר את התוכנית בלוחות זמנים אשר יאפשרו לנו לצאת לדרך ולהתחיל ביישומה כבר במהלך תחילת חודש ינואר.

ולוואי שיתקיים בנו הפסוק;

".....כי אין טוב מאשר ישמח האדם במעשיו" (קהלת, ג', כ"ב)

ענת פולק, אורן וולף

חדשות מארפאת מכבי-סעד

מחוז הדרום של מכבי שרותי בריאות החליט להשקיע בהקמת מרפאה חדשה במכללת ספיר. המרפאה תשרת את ציבור הסטודנטים וכל מי שעובד ולומד בקמפוס זה, הנמצא בתהליך צמיחה והתפתחות. לפני מספר חדשים, פנו אלינו ממכבי בבקשה לאפשר להילרי להקים מרפאה חדשה זו. הם בחרו בהילרי כמתאימה ביותר לאתגר זה. הכוונה היא לקיים מרפאה רפואית לטיפול ראשוני, ובמקביל לעסוק בבריאות בקהילה, חינוך לציבור, ועוד.

אנשי צוות המרפאה של סעד נענו לפנייה זו, לאחר שהילרי הביעה נכונות לכך. הילרי תמשיך לעבוד במרפאת סעד מספר שעות בשבוע, בתפקידים מסוימים שבהם היא מתמחה. כמו"כ היא תמשיך בעבודת המעקב אחר מטופלי הסוכרת באופן קבוע, ובתורנויות שבת וכוננות. חגית ודורית ימשיכו כמובן לתת שרות לציבור סעד, במטרה לקיים שעות פתיחה, בדיקות מעבדה וכו' כסדרן, במינימום פגיעה ברמת השרות.

אנחנו מאחלים להילרי הצלחה רבה בתפקיד החדש, ונשמח לשמוע מעל דפי העלון על הפרויקט בספיר.

שרה פולק, וצדת בריאות